Lietas Nr. A420318614
Lietas arhīva Nr. A42-00612-15

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
LIEPĀJAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2015. gada 16. martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Kristīne Brokane,

piedaloties pieteicējas – sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Lateira Firewood" pārstāvei /pers. D/,
atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim /pers. E/,

atklātās tiesas sēdēs izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „Lateira Firewood" pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2014. gada 3. jūnija lēmuma Nr. 22.7/L-14811 atcelšanu daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķinātajām valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām, ar tām saistītajām soda naudām un nokavējuma naudām, papildu aprēķināto iedzīvotāju ienākuma nodokli, ar to saistīto soda naudu un nokavējuma naudu, kā arī samazināto 2011. gada uzņēmumu ienākuma nodokli, kas noteikts saistībā ar auditā konstatēto par /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Nodokļu kontroles pārvaldes Juridisko personu otrā audita daļa no 2013. gada 4. jūlija līdz 17. septembrim veica pieteicējas SIA „Lateira Firewood" valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu (turpmāk – VSAOI) un iedzīvotāju ienākuma nodokļa (turpmāk – IIN) auditu par periodu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 28. februārim, kā arī uzņēmumu ienākuma nodokļa (turpmāk – UIN) auditu par 2011. gadu. Audita rezultāti atspoguļoti audita pārskatā Nr. 23.8/1075 *(lietas 1. sējuma 71.-93. lapa)*.

Pamatojoties uz audita laikā konstatēto, ar VID Nodokļu kontroles pārvaldes Juridisko personu otrās audita daļas galvenās nodokļu inspektores 2013. gada 17. septembra lēmumu Nr. 23.8/L-1030 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējai papildus aprēķināts un noteikts pienākums iemaksāt budžetā VSAOI 1996,30 Ls (2840,48 *euro*), VSAOI soda naudu 5704,35 Ls (8116,56 *euro*), VSAOI nokavējuma naudu 495,78 Ls (705,43 *euro*), IIN 2,72 Ls (3,87 *euro*), IIN soda naudu 0,27 Ls (0,38 *euro*), IIN nokavējuma naudu 0,48 Ls (0,68 *euro*), IIN soda naudu 1991,65 Ls (2833,86 *euro*), kā arī samazināts pieteicējai aprēķinātais 2011. gada UIN par 499 Ls (710 *euro*) *(lietas 1. sējuma 67.-68. lapa)*.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja augstākā iestādē *(lietas 1. sējuma 56.-66. lapa).*

[2] 2014. gada 3. jūnijā VID ģenerāldirektore pieņēma lēmumu Nr. 22.7/L-14811 „Par SIA „Lateira Firewood" sūdzības izskatīšanu" (turpmāk – Lēmums), ar kuru sākotnējais lēmums atstāts negrozīts *(lietas 1. sējuma 32.-49. lapa).*

VID konstatējis, ka, sākot ar 2011. gada janvāri līdz 2013. gada februārim, pieteicēja, pārtraucot darba attiecības ar vairāk nekā 20 darba ņēmējiem, tai skaitā ar /pers. F/, nav aprēķinājusi un izmaksājusi atlīdzību par neizmantoto atvaļinājumu, diviem darbiniekiem 2011. gada janvārī ir piemērojusi stundas tarifa likmi, kas ir mazāka par valstī noteikto minimālo stundas tarifa likmi, divus darbiniekus /pers. G/ un /pers. H/, kā arī pieteicējas valdes priekšsēdētāju /pers. I/ ir nodarbinājusi bez darba līgumiem.

Iepriekš konstatēto saistībā ar /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/, VID pamato ar turpmāk norādītiem argumentiem.

[2.1] Atbilstoši pieteicējas iesniegtajiem darba devēja ziņojumiem /pers. F/ darba attiecības ar SIA „Lateira Firewood" nodibinājis 2010. gada decembrī, savukārt darba attiecības ar šo personu pārtrauktas 2012. gada aprīlī. Tā kā /pers. F/ bija nodarbināts SIA „Lateira Firewood" 17 mēnešus, kas ir mazāk par pusotru gadu, tad viņam, ņemot vērā Darba likuma 128. panta un 149. panta trešās un piektās daļas nosacījumus, kā arī Augstākās tiesas Civillietu departamenta atzīto *(2010. gada 10. novembra spriedums lietā Nr. SKC-667),* bija tiesības uz reālu atvaļinājuma izmantošanu par visu nostrādāto laiku, attiecīgi arī tiesības uz kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu.

[2.2] Darba līgums ar /pers. H/ noslēgts 2012. gada 2. oktobrī, pieņemot viņu darbā par zāģmateriālu ražošanas tehniķi, tomēr lietā konstatēts, ka /pers. H/ darba pienākumus SIA „Lateira Firewood" pildīja no 2012. gada 1. oktobra, par ko liecina 2012. gada 1. oktobra pavadzīmē 12LAT1554 norādītie dati. No pavadzīmes secināms, ka 2012. gada 1. oktobrī /pers. H/ rīkojās pieteicējas vārdā krautuvē Grobiņas novadā, saņemot no SIA „Lateira" oša koka malku.

[2.3] Atbilstoši 2012. gada 6. augusta pavadzīmē Nr. 12LF013, 8. augusta pavadzīmē Nr. 12LF014 un 2013. gada 4. februāra pavadzīmē Nr. 13LF011 norādītajam pieteicējas vārdā Grobiņas novadā krautuvēs Gobas un Dīķmaļi rīkojies /pers. G/, izsniedzot oša zāģbaļķus un kamīnmalku kokmateriālu pircējiem, lai gan darījuma brīdī pieteicējai ar /pers. G/ nebija noformētas darba tiesiskās attiecības.

[2.4] Pieteicēja nav apliecinājusi, ka /pers. H/ 2012. gada 1. oktobrī un /pers. G/ 2012. gada 6., 8. augustā un 2013. gada 4. februārī strādāja

nepilnu darba laiku, līdz ar to uzskatāms, ka minētās personas bija nodarbinātas pilnu dienu (8 stundas).

[2.5] Pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23. panta sestās daļas 5. punktu un septītās daļas 2. punktu, Darba likuma 28. panta pirmajā daļā, 39. pantā un 41. panta otrajā daļā noteikto, pieteicējas bez darba līguma nodarbinātajām personām (/pers. H/, /pers. G/) noteikta darba alga 37,34 Ls par dienām, kad viņi faktiski veikuši darbu SIA „Lateira Firewood", atbilstoši valstī noteiktajai minimālajai stundas tarifu likmei (/pers. G/) un nolīgtai algai (/pers. H/), no kuras aprēķināmas VSAOI 13,10 Ls.

[2.6] /pers. H/ un /pers. G/ paraksti pavadzīmēs apliecina, ka minētās personas rīkojās ar SIA „Lateira Firewood" materiālo resursu (preci), sabiedrības vārdā nodrošināja konkrēto preču piegādes un iegādes darījumu veikšanu, savukārt pieteicēja atzina šos darījumus sev par saistošiem (darījumi atspoguļoti sabiedrības grāmatvedības uzskaitē). Dalība darījumos nevar izpausties tikai darījumu dokumentu parakstīšanā, tā nav iespējama bez pašu personu (/pers. H/ un /pers. G/) klātbūtnes, prasa noteiktu laiku un nav iespējama bez pieteicējas resursu (piemēram, transports, iekraušanas tehnika) izmantošanas. Minētais ļauj secināt, ka /pers. H/ un /pers. G/ rīkojušies sabiedrības vārdā kā tās darbinieki.

[2.7] SIA „Lateira Firewood" valdes priekšsēdētājs /pers. I/ sabiedrībā ir veicis vairākus darbus, kas nav uzņēmuma vadīšana un sabiedrības pārstāvēšana, t.i., veicis darba ņēmēja funkcijas, lai gan darba tiesiskās attiecības ar viņu nav noformētas.

No pilnvarojuma līguma satura un sabiedrības grāmatvedības pirmdokumentiem izriet, ka valdes priekšsēdētāja /pers. I/ pienākumos ietilpst ne tikai uzņēmuma vadīšana un sabiedrības pārstāvēšana, bet arī citi darbi, kas ar vadības funkcijām nav saistīti, bet liecina par /pers. I/ dalību sabiedrības saimnieciskajos darījumos. Konkrētajā gadījumā /pers. I/ veikto darbu raksturs (preču un materiālu iegāde, saņemšana, glabāšana, izsniegšana, to analītiskā (natūrā) uzskaite, naudas līdzekļu saņemšana, izmaksa) liecina par personas pienākumu ievērot darba devēja darba laiku un darba kārtību, kā arī liecina par to, ka darbu veikšanai /pers. I/ izmanto darba devēja resursus (telpas, tehniku, transportu). Līdz ar to /pers. I/ veikto darbību raksturs neliecina par vadības funkciju izpildi Komerclikuma 221. panta astotās daļas izpratnē. Turklāt 2010. gada 30. septembra pilnvarojuma līguma 6.2. punktā noteikts, ka pilnvarotājs (pieteicēja) nodrošina pilnvarnieka (/pers. I/) veselībai nekaitīgus, drošus apstākļus un vidi. Minētais nosacījums nav raksturīgs uz pilnvarojuma līguma pamata dibinātajām attiecībām, bet ir obligāts nosacījums attiecībām darba līguma ietvaros.

Lai gan pieteicēja norāda, ka /pers. I/ pienākumu izpilde ilgst vidēji 3 – 5 stundas mēnesī, auditam nav iesniegti dokumenti, kas apliecinātu pieteicējas valdes locekļa /pers. I/ nodarbinātību uzņēmumā dažas stundas vai nepilnu darba laiku. Līdz ar to atbilstoši Darba likuma 41. panta trešās daļas nosacījumiem /pers. I/ nosakāms normālais darba laiks un minimālā mēneša darba alga.

[3] 2014. gada 3. jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Lēmuma atcelšanu daļā par papildu noteiktajiem maksājumiem par /pers. F/ neaprēķināto atvaļinājuma naudas kompensāciju un par /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ nodarbināšanu, nenodibinot darba tiesiskās attiecības.

Pieteicēja Lēmumu pārsūdzētajā daļā uzskata par prettiesisku, pamatojoties uz turpmāk minētiem argumentiem.

[3.1] /pers. F/ pieņemts darbā 2010. gada decembra mēnesī, attiecīgi atvaļinājums par 2010. gadu bija izmantojams 2011. gadā, un, ņemot vērā Augstākās tiesas judikatūru, /pers. F/ tiesības uz atvaļinājumu un attiecīgi uz atvaļinājuma kompensāciju naudā par 2010. gada decembra mēnesi zaudēja ar 2012. gada 1. janvāri. VID nav ņēmis vērā, ka atvaļinājums atbilstoši Darba likuma nosacījumiem tiek piešķirts par kalendāro gadu un, vadoties pēc minētā, nosakāma atvaļinājuma pārcelšana uz nākamajiem periodiem, līdz ar to arī kompensācija 2012. gadā vairs nebija iespējama.

[3.2] /pers. G/ un /pers. H/ uzņēmumā nebija nodarbināti, un nodarbinātības faktu nav konstatējis arī VID. Savukārt apstāklis, ka personas parakstījušas atsevišķus dokumentus, norāda uz to, ka pieteicēja uzticēja /pers. G/ un /pers. H/ atsevišķu dokumentu parakstīšanu, kas saistīti ar preču saņemšanu – izsniegšanu, proti, personas tika pilnvarotas to veikt sabiedrības vārdā bez atlīdzības. Bezatlīdzības tiesisko attiecību pastāvēšana izslēdz darba tiesisko attiecību pastāvēšanu. Pilnvarojuma tiesiskās attiecības, ja nav īpaši nolīgta atlīdzība, ir bezatlīdzības attiecības.

VID, veicot nodokļu auditu nav ieguvis pierādījumus, ka /pers. G/ un /pers. H/ ar pieteicēju ir vienojušies par darba pienākumu izpildi un darba samaksas noteikšanu, nav uzklausījis /pers. G/ un /pers. H/, kā arī nav pieprasījis papildu informāciju no pieteicējas, tādejādi pārkāpis Administratīvā procesa likuma 59. panta pirmo daļu.

VID nav pārbaudījis /pers. G/ un /pers. H/ nodarbinātību citā uzņēmumā, lai gan tāda /pers. G/ gadījumā ir konstatējama, proti, /pers. G/ bija nodarbināts SIA „Lateira", kad viņš saņēma pilnvarojumu no pieteicējas izsniegt klientiem preci, līdz ar ko /pers. G/ praktiski nevarētu būt nodarbināts SIA „Lateira Firewood" astoņas stundas dienā konkrētajos datumos.

Konkrētajā gadījumā ir nesamērīgi piemērot likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 16.[1]panta pirmo daļu, proti, aprēķināt IIN soda naudu trīskāršā nodokļa apmērā.

[3.3] VID nav ņēmis vērā Komerclikuma 221. panta astotajā daļā un Darba likuma 44. panta trešajā daļā noteikto, proti, lai noteiktu valdes loceklim atlīdzību, nav nepieciešams ar viņu slēgt darba līgumu, bet pietiek ar dalībnieku sapulces vai padomes lēmumu. Tādējādi attiecībā uz kapitālsabiedrības valdes locekļiem piemērojams Komerclikums un citi speciālie komerctiesību regulējošie normatīvie akti, nevis Darba likuma vispārējās normas. Līdz ar to pieteicēja bija tiesīga nenoslēgt darba līgumu ar valdes priekšsēdētāju /pers. I/ un /pers. I/ bija tiesīgs izpildīt savus pienākumus uzņēmumā uz cita civiltiesiska līguma, šajā gadījumā – pilnvarojuma līguma pamata. Turklāt ar 2014. gada 1. janvāri ieviestais tiesiskais regulējums (grozījumi likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" un likumā „Par valsts sociālo apdrošināšanu") nepārprotami apliecina, ka ar valdes locekļiem nav obligāti nodibināmas darba tiesiskās attiecības un ka nodokļi no virtuālas darba algas aprēķināmi tikai tajā gadījumā, ja uzņēmums gūst ienākumus un tam nav reģistrēts neviens darbinieks. Pieteicējai ir liels apgrozījums un 2012. gadā vidēji tika nodarbināti 32 darbinieki.

Pavadzīmes satur visas Civillikumā noteiktās pirkuma – pārdevuma līguma būtiskās sastāvdaļas, līdz ar to /pers. I/ bija pienākums noslēgt līgumus, parakstīt pavadzīmes un nodrošināt to izpildi, t.i., preču un pakalpojumu saņemšanu un piegādi. Apstāklis, ka /pers. I/ bijis avansa norēķinu persona uzņēmumā, apliecina, ka viņš nodrošinājis uzņēmuma darbības organizēšanu un vadību, proti, iegādājies preces un pakalpojumus, lai uzņēmums varētu funkcionēt un veikt savu saimniecisko darbību. VID nav konstatējis, ka /pers. I/ būtu veicis tādas darbības, kas būtu saistītas ar uzņēmuma preču ražošanu un pakalpojumu izpildi, jo visi šie pienākumi tika uzticēti uzņēmuma darbiniekiem. Jāņem vērā, ka /pers. I/ ir pieteicējas kapitāldaļu 100% turētājs, līdz ar ko viņam ir cita saimnieciska interese uzņēmuma saimnieciskās darbības esamībā un nodrošināšanā un viņš savus pienākumus uzņēmumā veic uz pilnvarojuma līguma pamata, bez intereses saņemt darba ienākumus, jo uzņēmuma veiksmīgas darbības rezultātā viņa ienākumus sastāda dividendes.

[3.4] VID vadās no sev vien zināmiem un saprotamiem apsvērumiem un patvaļīgi veic normu tulkošanu un to piemērošanu saviem aprēķiniem pretēji likuma jēgai un nozīmei. Lēmums nesatur Administratīvā procesa likuma 67. pantā noteiktas administratīvā akta sastāvdaļas un pamatojuma principu.

[4] VID tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem *(lietas 1. sējuma 52.-53. lapa)*.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2014. gada 1. augusta lēmumu apmierināts pieteicējas lūgums par Lēmuma darbības apturēšanu daļā.

Ar Administratīvās apgabaltiesas 2014. gada 10. septembra lēmumu atstāts negrozīts Administratīvās rajona tiesas 2014. gada 1. augusta lēmums daļā, ar kuru apturēta Lēmuma darbība daļā par pieteicējai papildu nomaksai budžetā aprēķinātajām VSAOI un ar tām saistītajām nokavējuma naudām, papildu aprēķināto IIN un ar to saistītajām nokavējuma naudām, kā arī samazināto 2011. gada UIN, kas noteikts saistībā ar auditā konstatēto par /pers. F/ un /pers. I/. Savukārt lēmums daļā, ar kuru apturēta Lēmuma darbība daļā par pieteicējai papildu nomaksai budžetā aprēķinātajām VSAOI un ar tām saistītajām nokavējuma naudām, papildu aprēķināto IIN un ar to saistītajām nokavējuma naudām, kā arī samazināto 2011. gada UIN, kas noteikts saistībā ar auditā konstatēto par /pers. G/ un /pers. H/, atcelts un pieteicējas lūgums par Lēmuma darbības apturēšanu šajā daļā noraidīts.

[6] Tiesas sēdēs pieteicējas pārstāve uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, savos paskaidrojumos pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem.

[7] VID pārstāvis tiesas sēdēs pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā ietverto argumentu pamata.

[8] 2015. gada 23. februāra tiesas sēdē liecību sniedza /pers. G/ un /pers. H/.

Motīvu daļa

[9] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir apmierināms.

[10] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai:

[10.1] pārtraucot darba attiecības ar /pers. F/, pieteicējai viņam bija jāaprēķina un jāizmaksā atlīdzība par neizmantoto atvaļinājumu par visu nostrādāto laiku;

[10.2] pieteicēja kā darba devējs nodarbināja /pers. G/ un /pers. H/ bez darba līgumiem;

[10.3] ar pieteicējas valdes priekšsēdētāju /pers. I/ ir slēdzams darba līgums.

[11] Vērtējot, vai pieteicējai, pārtraucot darba attiecības ar /pers. F/, bija jāaprēķina un jāizmaksā viņam atlīdzība par neizmantoto atvaļinājumu par visu nostrādāto laiku, tiesa konstatē un secina turpmāk minēto.

[11.1] Lietā nav strīda, ka /pers. F/ bija pieteicējas darba ņēmējs laika posmā no 2010. gada 9. decembra līdz 2012. gada 23. aprīlim. Minēto apliecina arī pieteicējas sniegtā informācija VID par darba ņēmējiem (*lietas 2. sējuma 107. lapa)*. Tāpat lietā nav strīda, ka /pers. F/ minētajā laika periodā nav izmantojis ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu.

[11.2] Saskaņā ar Darba likuma 149. panta pirmo daļu ikvienam darbiniekam ir tiesības uz ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, kas nedrīkst būt īsāks par četrām kalendārām nedēļām. Šī panta piektā daļa noteic, ka ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma atlīdzināšana naudā nav pieļaujama, izņemot gadījumus, kad darba tiesiskās attiecības tiek izbeigtas un darbinieks ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu nav izmantojis.

Lai gan likumā ir teikts, ka „darbiniekam ir tiesības uz ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu", šīs tiesības ir saistītas ar darba devēja pienākumu nodrošināt atvaļinājuma piešķiršanu. Tas nozīmē, ka darba devējs nevar vienkārši pasīvi gaidīt, vai darbinieks vēlēsies izmantot viņam ar likumu noteiktās tiesības uz atvaļinājumu vai nē. To nosaka gan katram darba gadam noteiktās minimālā piešķiramā atvaļinājuma daļas nodrošināšana, gan ierobežojošā iespēja nepiešķirtās atvaļinājuma daļas pārcelšana uz turpmākajiem gadiem. Savukārt darbiniekam ir aktīvi jāiesaistās savu tiesību realizēšanā *(sk. V.Slaidiņa, I.Skultāne. Darba tiesības. Apgāds Zvaigzne ABC, 2011., 213.-214. lpp.)*.

Analizējot gan SDO konvenciju par ikgadējiem apmaksātiem atvaļinājumiem, gan ES direktīvu par noteiktiem darba laika organizācijas aspektiem regulējumu un Eiropas Savienības Tiesas tiesu praksi, Augstākā tiesa 2010. gada 10. novembra sprieduma lietā SKC-667 8.6. apakšpunktā secinājusi, ka Darba likumā ietvertais atvaļinājuma tiesību institūts nosaka obligātu ikgadēju atvaļinājumu un nodrošina darbiniekam tiesības uz ikgadēju atpūtu, kas darbiniekam jāizmanto tieši konkrētajā laika posmā atbilstoši nostrādātajam darba periodam pēdējā darba gada ietvaros.

Tādējādi secināms, ka ikgadējais atvaļinājums jāizmanto tā darba gada ietvaros, par kuru tas pienākas.

Darba likuma 150. panta trešā daļa noteic, ka darbinieks var prasīt ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma piešķiršanu par pirmo darba gadu, ja viņš pie darba devēja ir nepārtraukti nodarbināts ne mazāk kā sešus mēnešus. Darba devējam ir pienākums šādu atvaļinājumu piešķirt pilnā apmērā.

Ja darbinieks ikgadējo atvaļinājumu vēlas jau pēc nostrādātiem sešiem mēnešiem un darba devējam ir iespēja atvaļinājumu piešķirt, tad ikgadējais apmaksātais atvaļinājums piešķirams pilnā apmērā. Tātad tas, ka darbinieks nav nostrādājis pilnu darba gadu, nevar būt par atteikuma iemeslu atvaļinājumu nepiešķirt vai piedāvāt piešķirt tikai daļu no atvaļinājuma, tas ir proporcionāli jau nostrādātajam laikam. Turpmākie atvaļinājumi tiek noteikti, ņemot vērā darbinieka individuālo darba gadu un vienošanos ar darba devēju, kā arī saskaņā ar atvaļinājuma grafiku *(sk. V.Slaidiņa, I.Skultāne. Darba tiesības. Apgāds Zvaigzne ABC, 2011., 218. lpp.)*.

Būtiski ņemt vērā, ka atvaļinājums tiek noteikts atbilstoši katra darbinieka darba gadam, nevis kalendārajam gadam.

Tādējādi /pers. F/, ja darba attiecības ar viņu nodibinātas 2010. gada 9. decembrī, darba gads ir no 2010. gada 9. decembra līdz 2011. gada 8. decembrim, proti, šis ir pirmais darba gads, par kuru izmantojams ikgadējais apmaksātais atvaļinājums, un tas jāizmanto konkrētā darba gada ietvaros.

Darba likuma 149. panta trešā daļa paredz, ka izņēmuma gadījumos, kad ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma piešķiršana darbiniekam pilnā apmērā kārtējā gadā var nelabvēlīgi ietekmēt parasto darba gaitu uzņēmumā, ar darbinieka rakstveida piekrišanu pieļaujams pārcelt atvaļinājuma daļu uz nākamo gadu. Šādā gadījumā atvaļinājuma daļa kārtējā gadā nedrīkst būt īsāka par divām nepārtrauktām kalendāra nedēļām. Pārcelto atvaļinājuma daļu pēc iespējas pievieno nākamā gada atvaļinājumam. Atvaļinājuma daļu var pārcelt tikai uz vienu gadu.

Darba likuma 149. panta trešajā daļā ietvertā imperatīvā rakstura norma par to, ka var pārcelt tikai atvaļinājuma daļu (ne vairāk kā divas nedēļas, ja atvaļinājums ir četras nedēļas) un ka to var pārcelt tikai uz vienu gadu, nozīmē, ka iepriekšējā darba perioda atvaļinājuma daļa, kas nav izmantota tam sekojošajā nākamajā gadā, tiek zaudēta un anulējas, ja vien likumā noteiktajā kārtībā netiek celta prasība tiesā *(sk. Augstākās tiesas 2010. gada 10. novembra sprieduma lietā SKC-667 9.1. apakšpunktu)*.

Tādējādi attiecībā uz /pers. F/ secināms, ka situācijā, ja viņš nebija izmantojis atvaļinājumu par darba gadu no 2010. gada 9. decembra līdz 2011. gada 8. decembrim, uz nākamo darba gadu, kas sākās 2011. gada 9. decembrī, /pers. F/ pārceļas tikai atvaļinājuma daļa, proti, divas nedēļas.

Darbinieka tiesības saņemt kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu ir nesaraujami saistītas ar darbinieka tiesībām saņemt neizmantoto atvaļinājumu. Jānorāda, ka tas attiecas uz tā tiesībām saņemt atvaļinājumu, kuru realizēšanai nav iestājies likumā paredzētais noilgums *(sk. Augstākās tiesas 2010. gada 10. novembra sprieduma lietā SKC-667 10. punktu)*.

Līdz ar to secināms, ka otrajā darba gadā, kas /pers. F/ sākās 2011. gada 9. decembrī, no pirmā darba gada viņam vairs bija tiesības izmantot

tikai divas darba nedēļas, jo pārcelt uz nākamo darba gadu, kā jau iepriekš secināts, var tikai divas nedēļas.

Otro darba gadu, kas /pers. F/ ilgtu no 2011. gada 9. decembra līdz 2012. gada 8. decembrim, /pers. F/ nenostrādāja pilnībā, jo darba attiecības izbeigtas ātrāk, proti, 2012. gada 23. aprīlī. Tādējādi par otro darba gadu, kurā darba attiecības izbeigtas, /pers. F/ pienākas kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu proporcionāli nostrādātajam laikam otrajā darba gadā, kā arī tiesības uz kompensāciju par neizmantoto atvaļinājuma daļu, proti, divām nedēļām, no pirmā darba gada.

Augstākās tiesas 2010. gada 10. novembra sprieduma lietā SKC-667 10. punktā izteiktā atziņa, ka tiesības uz kompensāciju ir ne vairāk kā par sešām nedēļām, jāsaprot tādējādi, ka tiesības saņemt kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu ir par kārtējā atvaļinājuma četrām nedēļām un divām nedēļām no iepriekšējā perioda. Taču /pers. F/ gadījumā jāņem vērā, ka par kārtējo darba gadu (no 2011. gada 9. decembra līdz 2012. gada 8. decembrim) /pers. F/ nav tiesību uz četru nedēļu atvaļinājumu, jo pilns darba gads nav nostrādāts.

Tādējādi VID secinājums, ka /pers. F/ ir izmaksājama atlīdzība par neizmantoto atvaļinājumu par visu nostrādāto laiku, nav pamatots.

[12] Attiecībā par /pers. G/ un /pers. H/ nodarbinātību bez darba līgumiem strīdus laika posmā tiesa konstatē un secina turpmāk minēto.

[12.1] VID audita laikā konstatējis, ka saskaņā ar paraksta atšifrējumu 2012. gada 6. un 8. augusta un 2013. gada 4. februāra pavadzīmēs Nr. 12LT013, Nr. 12LF014 un Nr. 13LF011 *(lietas 1. sējuma 139. lapas otrā puse – 140. lapa)* /pers. G/ pieteicējas vārdā izsniedzis preci, bet /pers. G/ šajā laika periodā nav norādīts kā pieteicējas darbinieks un viņam nav samaksāts atalgojums par minētajām dienām.

[12.2] Atbilstoši paraksta atšifrējumam 2012. gada 1. oktobra pavadzīmē Nr. 12LAT1554 *(lietas 1. sējuma 135. lapa)* /pers. H/ pieteicējas vārdā pieņēmis preci. Darba līgums starp pieteicēju un /pers. H/ noslēgts no 2012. gada 2. oktobra *(lietas 1. sējuma 135. lapas otrā puse)*. Darba laika uzskaites tabelē par periodu no 2012. gada 1. oktobra līdz 31. oktobrim norādīts, ka 2012. gada 1. oktobrī /pers. H/ nav bijis nodarbināts, kā arī saskaņā ar algas aprēķinu par 2012. gada oktobri /pers. H/ nav samaksāts atalgojums par 2012. gada 1. oktobri *(lietas 1. sējuma 137. lapa)*.

[12.3] Saskaņā ar Darba likuma 28. panta pirmo daļu darba devējs un darbinieks savstarpējās darba tiesiskās attiecības nodibina ar darba līgumu. Savukārt Darba likuma 39. pants noteic, ka darba līgums uzskatāms par noslēgtu ar brīdi, kad darbinieks un darba devējs ir vienojušies par veicamo darbu un darba samaksu, kā arī darbinieka turpmāku pakļaušanos noteiktai darba kārtībai un darba devēja rīkojumiem.

Darba likuma 40. panta pirmajā daļā noteikts, ka darba līgums slēdzams rakstveidā. Savukārt šī panta sestā daļa noteic, ka darba devējam ir pienākums gādāt par darba līgumu noslēgšanu rakstveidā un veikt noslēgto darba līgumu uzskaiti.

Atbilstoši Darba likuma 41. panta otrajai daļai, ja darbinieks un darba devējs vai vismaz viena no pusēm ir uzsākusi veikt nolīgtos pienākumus, rakstveida formai neatbilstošam darba līgumam ir tādas pašas tiesiskās sekas kā rakstveidā izteiktam darba līgumam.

Tātad no iepriekš citētajām Darba likuma normām izriet, ka attiecības uzskatāmas par darba attiecībām, ja ir vienošanās par veicamo darbu, darba samaksu un darbinieka pakļaušanos darba devēja noteiktai darba kārtībai, neatkarīgi no tā, vai līgums noslēgts rakstveidā.

Konkrētajā gadījumā no lietas materiāliem nav konstatējami pierādījumi tam, ka pieteicēja ar /pers. G/ būtu vienojusies par darba samaksu. Tāpat nav konstatējama /pers. G/ pakļaušanās kādiem noteiktiem darba kārtības noteikumiem. Nav konstatējams ne /pers. G/ noteiktais darba laiks, ne precīzi darba pienākumi. Līdz ar to nav konstatējamas darba līguma būtiskās sastāvdaļas, lai attiecības starp pieteicēju un /pers. G/ uzskatītu par darba tiesiskajām attiecībām.

Minētie aspekti nav konstatējami arī attiecībā uz /pers. H/ pirms 2012. gada 2. oktobra.

[12.4] VID ir secinājis, ka /pers. G/ un /pers. H/ atbilstoši lietā iegūtajiem pierādījumiem bija nodarbināti pie pieteicējas, proti, /pers. H/ – vienu darba dienu, savukārt /pers. G/ – trīs darba dienas.

Šādu secinājumu VID pamatojis ar to, ka /pers. H/ un /pers. G/ parakstījuši pavadzīmes pieteicējas vārdā par preču izsniegšanu un saņemšanu.

Tiesa piekrīt, ka pirmšķietami, ņemot vērā, ka šādu pavadzīmju parakstīšana liecina par minēto personu aktīvu darbību pieteicējas labā, VID secinājums varētu būt pamatots. Taču, tiesas sēdē uzklausot pieteicējas pārstāves paskaidrojumus un liecinieku – /pers. H/ un /pers. G/ – liecības, tiesa secina, ka VID izdarītais secinājums bijis pāragrs un nepietiekami pārbaudīts.

Atbilstoši /pers. G/ tiesas sēdē sniegtajai liecībai /pers. G/ strādājis un vēl joprojām strādā SIA „Lateira". SIA „Lateira" un pieteicējas ofisi atrodas vienā adresē – vienā telpā ir darba vieta gan SIA „Lateira" darbiniekam, gan pieteicējas darbiniekam. Liecinieks ofisā parasti ierodas vienu reizi nedēļa, kur tam atstāta mapīte ar dokumentiem, kas jāparaksta. Liecinieks norādīja, ka pastāv iespēja, ka, parakstot dokumentus, netiek pievērsta pienācīga vērība un kāds dokuments tiek parakstīts nepareizi, proti, liecinieks var parakstīt dokumentu, kurš nepareizi ielikts attiecīgajā mapē. Liecinieks noliedza faktu, ka būtu bijis darba attiecībās arī ar pieteicēju. Liecinieks norādīja, ka praksē ir situācijas, kad pavadzīmes netiek parakstītas tieši pēc preču saņemšanas, jo /pers. G/ ofisā parasti ir tikai vienu reizi nedēļā.

Tiesa piekrīt VID pārstāvja tiesas sēdē norādītajam, ka pavadzīme būtu jāparaksta reāli pie preču nodošanas, taču jāņem vērā arī tas, ka praksē tā ne vienmēr notiek. Tas, ka pavadzīmes tiek parakstītas vēlāk, ir tikai pašu personu atbildība, uzņemoties risku, ka kāda prece pieņemta, nesalīdzinot preces faktisko stāvokli ar pavadzīmē norādīto.

Tiesa uzskata par reāli iespējamu situāciju, ka, vienreiz nedēļā parakstot dokumentus telpā, kur reāli atrodas gan pieteicējas, gan SIA „Lateira" dokumenti, var gadīties, ka kāds pieteicējas dokuments iejucis starp SIA „Lateira" dokumentiem. Turklāt, aplūkojot konkrētās pavadzīmes, kuras pieteicējas vārdā parakstījis /pers. G/, secināms, ka divās pavadzīmēs gan preces nosūtītājs, gan saņēmējs ir pieteicēja, kas papildus liecina par to, ka šīs pavadzīmes ir kļūdainas, proti, kļūdaini uzspiesti pieteicējas spiedogi.

/pers. H/ tiesas sēdē liecināja, ka reāli darba attiecības ar pieteicēju uzsācis 2012. gada 2. oktobrī, nav sācis strādāt dienu ātrāk, nav veicis nekādus pienākumus un samaksu nav saņēmis. /pers. H/ liecināja, ka, sākot strādāt pie pieteicējas un parakstot pavadzīmes, ir parakstījis pavadzīmi, norādot agrāku datumu, kas uzskatāma par viņa kļūdu.

Jāņem vērā, ka var būt situācijas, kad darba līgums, lai slēptu darba tiesiskās attiecības, nav sastādīts rakstiskā formā, tāpēc ir svarīgi konstatēt, ka starp personām pastāvējusi vienošanās par faktiskām darba attiecībām.

Tiesai, pārbaudot VID izdarīto secinājumu, ir jāpārliecinās, ka lietas faktiskie apstākļi nepārprotami norāda uz šādu darba tiesisko attiecību pastāvēšanu, un jānoskaidro objektīvā patiesība.

Tiesas ieskatā, trīs pavadzīmju parakstīšana no /pers. G/ un vienas pavadzīmes parakstīšana no /pers. H/ puses ir nepietiekoši pierādījumi, lai konstatētu ikdienas darbu pieteicējas labā un darba attiecību pastāvēšanu.

Lietā nav neviena pierādījuma, kas kaut nedaudz apstiprinātu atlīdzības saņemšanu no pieteicējas par attiecīgo pavadzīmju parakstīšanu. Konkrētajā gadījumā nav konstatējams arī veikto pienākumu pieteicējas labā sistemātiskums.

Kā atzīts Augstākās tiesas praksē, lai konstatētu, ka VID pamatoti piemērojis likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 16.[1] pantu, ir jāpierāda, ka pieteicēja kā darba devēja un iespējamā darbinieka starpā bija nodibinātas tieši darba tiesiskās attiecības. Strīda gadījumā tiesai ļoti uzmanīgi jānoskaidro patiesie lietas apstākļi un pierādījumi jāvērtē atbilstoši administratīvā procesa likuma 154. pantam *(sk. Augstākās tiesas 2013. gada 15. februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-271/2013 5. punktu)*.

Administratīvā procesa likuma 154. panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz

vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Konkrētajā gadījumā tiesa, vērtējot pierādījumus par faktisku darba tiesisko attiecību pastāvēšanu starp pieteicēju un /pers. G/ 2012. gada 6. un 8. augustā un 2013. gada 4. februārī un /pers. H/ 2012. gada 1. oktobrī, ņem vērā to, ka darba attiecības parasti nenodibina uz viena konkrētu darba izpildījumu. Attiecīgajā gadījumā tad būtu jāsecina, ka pieteicēja pieņēma darbā /pers. G/ tikai trīs pavadzīmju parakstīšanai, jo VID nav konstatējis citus /pers. G/ veiktus pienākumus pieteicējas labā. Tiesas ieskatā, šāds secinājums nav loģisks un ticamāk trīs pavadzīmju parakstīšana pieteicējas vārdā izskaidrojama ar /pers. G/ nevērību parakstot dokumentu, kas viņam nebija jāparaksta. Tiesai piešķir ticamību /pers. G/ sniegtajai liecībai.

Tiesa piešķir ticamību arī /pers. H/ liecībai, jo nesaskata loģisku izskaidrojumu tam, kāpēc situācijā, ja pieteicēja ar /pers. H/ bija nolēmusi dibināt darba tiesiskās attiecības, tās būtu dibinātas vienu dienu vēlāk nekā reāli uzsāktas. Tiesai šķiet ticami, ka /pers. H/ pēc darba tiesisko attiecību uzsākšanas 2012. gada 2. oktobrī, vienu pavadzīmi ir parakstījis ar iepriekšēju datumu.

Izvērtējot lietas apstākļus, uzklausot lieciniekus, iepazīstoties ar /pers. H/ un /pers. G/ parakstītajām pavadzīmēm, kas ir bijušas par pamatu, lai secinātu, ka konkrētajos datumos pieteicēja šīs personas ir nodarbinājusi darba tiesisko attiecību ietvaros, tiesa nenonāk pie pārliecības, ka pieteicējas un /pers. H/ un /pers. G/ starpā pastāvējušas faktiskas darba tiesiskās attiecības.

[13] Vērtējot, vai pieteicējas valdes priekšsēdētājs /pers. I/ ir atzīstams par pieteicējas darba ņēmēju, ar kuru nav noformētas darba tiesiskās attiecības, tiesa konstatē un secina turpmāk minēto.

[13.1] Lietā nav strīda, ka pieteicējas valdes priekšsēdētājs auditējamā laika periodā pieņēma un izsniedza preces un parakstīja pieteicējas vārdā dažādus grāmatvedības dokumentus (algas sarakstus, Invoice, CMR, pavadzīmes, u.c.). Minēto apliecina arī lietā iesniegtie dokumenti.

Saskaņā ar 2010. gada 30. septembra Pilnvarojuma līgumu Nr. 1 pieteicēja kā pilnvarotāja pilnvaro /pers. I/ bez atlīdzības veikt pieteicējas valdes priekšsēdētāja pienākumus un uzdevumus pieteicējas interesēs *(lietas 1. sējuma 129. lapa)*.

Atbilstoši 2011. gada 2. janvāra rīkojumam Nr. AV1 /pers. I/ ir nozīmēts par avansa norēķina personu, kurai ir tiesības saņemt skaidro naudu uzņēmuma saimnieciskajām vajadzībām *(lietas 1. sējuma 130. lapa)*.

2013. gada 12. augustā VID saņemtajā pieteicējas grāmatvedības apkalpojošā uzņēmuma pārstāves paskaidrojumā norādīts, ka pieteicējas īpašnieks /pers. I/ darbojās uz pilnvarojuma līguma pamata un pienākumu izpilde /pers. I/ aizņēma vidēji no trīs līdz piecām stundām mēnesī *(lietas 1. sējuma 127.-128. lapa)*.

Savukārt 2013. gada 6. septembrī saņemtajā pieteicējas grāmatvedības apkalpojošā uzņēmuma pārstāves iesniegumā paskaidrots, ka grāmatvedības birojam netika iesniegti visi dokumenti par pieteicējas valdes locekļa /pers. I/ nodarbinātību, t.i., par reāli nostrādāto stundu uzskaiti. Ņemot vērā minēto, pēc darba laika uzskaites tabelēm /pers. I/ ir aprēķināta darba alga un visi nodokļi par periodu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 28. februārim *(lietas 1. sējuma 100. lapa)*.

[13.2] Darba likuma 44. panta trešā daļa paredz, ka ar kapitālsabiedrības izpildinstitūciju locekļiem slēdzams darba līgums, ja vien viņi netiek nodarbināti, pamatojoties uz citu civiltiesisku līgumu.

Minētā norma vispārīgā veidā noteic, ka ar kapitālsabiedrības izpildinstitūcijas locekli slēdzams darba līgums. Vispārīgajam noteikumam seko atruna, ka izpildinstitūcijas locekļi var būt nodarbināti, pamatojoties uz citu civiltiesisku līgumu. Tāpēc šaubu gadījumā vispirms jāpārbauda, vai strīda dalībnieki nav īstenojuši vispārējo noteikumu, proti, noslēguši darba līgumu. Šāds vispārinājums uztverams kā prezumpcija, kuras atspēkošanai vajadzīgi skaidri izteikti fakti, kas apliecina pretējo *(sk. Augstākās tiesas 2008. gada 26. novembra sprieduma lietā Nr. SKC-437 9. punktu)*.

Tādējādi secināms, ka vispārīgi var prezumēt, ka starp valdes priekšsēdētāju un komercsabiedrību pastāv darba tiesiskās attiecības, ja vien netiek pierādīts, ka ir noslēgts cits civiltiesisks līgums.

Konkrētajā gadījumā pieteicēja ir pierādījusi, ka kopš 2010. gada 30. septembra ar /pers. I/ ir noslēgts pilnvarojuma līgums, līdz ar to vispārējā prezumpcija par darba līguma esamību ir atspēkota.

Tai pašā laikā VID šajā gadījumā ir uzskatījis, ka noslēgtais pilnvarojuma līgums pēc būtības neatbilst faktiskajai situācijai, proti, /pers. I/ veiktie darbi liecina par darba tiesisko attiecību pastāvēšanu starp pieteicēju un /pers. I/.

Kā norādījusi Augstākā tiesa 2008. gada 10. decembra spriedumā lietā Nr. SKC-453, esot šādiem strīdiem, svarīgi ir noskaidrot, vai faktiski veicamais darbs atbilst tam, kas raksturīgs vienam vai otram līguma veidam. Tikai noskaidrojot lietas faktiskos apstākļus, var izdarīt secinājumu par to, kāds līgums pastāv starp pusēm.

[13.3] To, ka /pers. I/ gadījumā ir atzīstams, ka faktiski pastāv darba tiesiskās attiecības, VID ir pamatojis ar /pers. I/ veiktajiem pienākumiem, proti, realizācijas un saņemšanas pavadzīmju, rēķinu, avansa norēķinu u.c. grāmatvedības pirmdokumentu parakstīšana, preču un materiālo vērtību iepirkšana un samaksas veikšana, darba algu izmaksa, preču un pakalpojumu iegādāšanās sabiedrības vārdā, atbildība par materiālo vērtību saglabāšanu un piedalīšanās preču inventarizācijā.

Saskaņā ar Komerclikuma 221. panta pirmo daļu valde ir sabiedrības izpildinstitūcija, kura vada un pārstāv sabiedrību. Minētā panta septītā daļa paredz, ka valdes locekļi no sava vidus ievēlē valdes priekšsēdētāju, kas organizē valdes darbu.

Valdes locekļa funkcijās, pirmkārt, ietilpst sabiedrības pārstāvība attiecībās ar trešajām personām. Turklāt pārstāvības īstenošanai (piemēram, dokumentu iesniegšanai valsts pārvaldes iestādēs) valdes loceklis var veikt arī tādas darbības, kurām nav juridiskas nozīmes un kuru izpilde izpaužas kā faktiskas darbības (piemēram, valdes loceklis pats personīgi var nogādāt dokumentus valsts pārvaldes iestādē). Otrkārt, valdes locekļa funkcijās ietilpst tādi pienākumi kā grāmatvedības kārtošana, dalībnieku sapulču sasaukšana, dalībnieku reģistra kārtošana u.tml. Šie pienākumi ir uzskatāmi par darbībām ar tiesisku nozīmi, jo minētie pienākumi izriet no Komerclikuma prasībām un to nepildīšana sabiedrībai vai valdes loceklim var radīt administratīvi tiesiskas vai civiltiesiskas sankcijas. Tā kā minētie pienākumi ietilpst valdes locekļa funkcijās, tad nav nepieciešams slēgt darba līgumu ar valdes locekli par grāmatveža vai jurista pienākumu izpildi. Savukārt valdes locekļa funkcijās neietilpst faktisku darbību veikšana, t.i., tādi pienākumi, kuru izpildei galvenokārt nepieciešams fizisks darbs, piemēram, šuvēja, celtnieka, zobārsta pienākumi *(sk. Baiba Lielkalne, Valdes locekļu nodarbinātības problemātiskie aspekti. Jurista Vārds, 2012. gada 28. februāris, Nr. 9)*.

Tas, ka /pers. I/ ir parakstījis grāmatvedības dokumentus, parakstījis rēķinus, pavadzīmes, veicis darba algas izmaksu, u.c. VID konstatētie /pers. I/ veiktie pienākumi, tiesas ieskatā, attiecas uz valdes locekļa funkcijām, jo kurš tad cits sabiedrības vārdā varētu parakstīt grāmatvedības dokumentus, ja nav citas tam papildu pilnvarotas personas. Valdes priekšsēdētājam pārstāvības tiesības jau ir saskaņā ar Komerclikumu.

VID Lēmumā nav pamatojis to, kāpēc /pers. I/ veiktais darba raksturs, kas atbilstoši VID konstatētajam ir dažādu grāmatvedības dokumentu, rēķinu, pavadzīmju parakstīšana, liecina par /pers. I/ pienākumu ievērot darba devēja darba laiku un darba kārtību. Tiesas ieskatā, dokumentu parakstīšana var notikt jebkurā vietā un laikā, un to parakstīšana pati par sevi noteikti neliecina par darba laika un kārtības ievērošanu.

Tiesas ieskatā, Lēmumā ietvertā argumentācija konkrētajā gadījumā neapstiprina, ka /pers. I/ un pieteicējas starpā jāpastāv darba tiesiskajām attiecībām.

Protams, nav izslēgts, ka var būt situācijas, ka ar pilnvarojuma līgumu, kurš ir bezatlīdzības līgums, tiek slēpta patiesā situācija, ka valdes loceklis

tomēr saņem darba algu un tādējādi notiek izvairīšanās no nodokļu nomaksas, taču konkrētajā gadījumā VID šādus pierādījumus nav konstatējis. Līdz ar to tiesa atzīst, ka VID nepamatoti secinājis, ka /pers. I/ veiktie pienākumi liecina par faktisku darba tiesisko attiecību esamību.

[14] Ņemot vērā iepriekš konstatēto un secināto, tiesa atzīst, ka Lēmums daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķinātajām VSAOI, ar tām saistītajām soda naudām un nokavējuma naudām, papildu aprēķināto IIN, ar to saistītajām soda naudām un nokavējuma naudām, kā arī samazināto 2011. gada UIN, kas noteikts saistībā ar auditā konstatēto par /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/, ir atzīstams par prettiesisku un tādēļ atceļamu.

[15] Ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmajai daļai piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu (tostarp arī pagaidu aizsardzības lūgumu samaksāto valsts nodevu). Pieteicēja samaksājusi valsts nodevu 28,46 *euro* par pieteikuma iesniegšanu tiesā un 14,23 *euro* par pagaidu aizsardzības lūgumu *(lietas 1. sējuma 30.-31. lapa)*.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2013. gada 12. februāra noteikumu Nr. 85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13. punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126. pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Līdz ar to samaksātā valsts nodeva 42,69 *euro* apmērā piespriežama no Latvijas Republikas un tā jāatlīdzina no VID budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 246. – 251., 253. panta pirmo daļu un 289. – 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt SIA „Lateira Firewood" pieteikumu.

Atcelt Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2014. gada 3. jūnija lēmumu Nr. 22.7/L-14811 daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķinātajām valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām, ar tām saistītajām soda naudām un nokavējuma naudām, papildu aprēķināto iedzīvotāju ienākuma nodokli, ar to saistītajām soda naudām un nokavējuma naudām, kā arī samazināto 2011. gada uzņēmumu ienākuma nodokli, kas noteikts saistībā ar auditā konstatēto par /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/.

Piespriest no atbildētājas Latvijas Republikas par labu SIA „Lateira Firewood" samaksāto valsts nodevu 42,69 *euro* apmērā, kas atlīdzināma no Valsts ieņēmumu dienesta budžeta līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2015. gada 16. martā.

Tiesnese K.Brokane